

Tony Perez

U petak, 18.02. svojim prisustvom i izuzetnom muzikom počastvovao nas je Tony Perez, jazz muzičar i bivši učenik Zemunske gimnazije. Iako nije bilo puno učenika, Toni i njegovi prijatelji su prisutnima pružili nezaboravno iskustvo obradama poznatih numera Bitlsa, Robi Vilijamsa I mnogih drugih. Gospodin Periškić, čije je umetničko ime Perez, nam je ljubazno odgovorio na pitanja o godinama provedenim u gimnaziji, počecima u muzici, o svojoj ljubavi prema saksofonu i mnogim drugim temama.

Katarina Popović- Bili ste i sami učenik Zemunske gimnazije, kako se osećate vrativši se posle toliko godina u nju?

Tony Perez – Osećao sam neku nostalgiju još letos kada sam kontaktirao gospodina direktora, i predložio mu da sviram ove godine. Tada se već javila neka vrsta treme u meni, jer poznajem skoro svaki ugao ove škole, iako je to bilo pre mnogo godina.

Marko Curman – Da li osećate neku nostalgiju za Srbijom?

TP- Moja cela porodica je u Austriji, nema nostalgije zato što sam sam po završetku studija otišao u Nemačku, Austriju, Italiju i Englesku da sviram. Našao sam ženu koja je Engleskinja, i tamo imam unuke.

KP – Da li je bilo ovakvih manifestacija i događanja dok ste Vi bili u školi?

TP – Gospodin Mileta je u to vreme držao časove muzičkog vaspitanja, i on me je prvi inspirisao. Devojčice su sedele na časovima, gledale ga i kikitale se, a on je svirao saxofon . Tada su mladi uživali u takvoj muzici.

MC – Zašto ste baš saksofon odabrali?

TP – Saksofon sam oduvek voleo. Ali zapravo sam počeo sa violinom zajedno sa prijateljem Miroslavom u muzičkoj školi “ Kosta Manojlović”. Potom sam svirao gitaru I klarinet. Saksofon volim, jer preko tog instrumenta mogu da izrazim neka duboka osećanja. Preko njega mogu da postignem duboke i visoke tonove. I instrument je sam po sebi romantičan i to mi je odgovaralo.

KP – Znamo da dugo živite u Austriji, kako su Vas prihvatili tamo?

TP – Ja sam kao muzičar morao da se naviknem na uslove kakvi god da su u Austriji, Nemačkoj nije bitno. Prvih godina je bilo teže, jer smo dobili sina i živeli od moje stipendije. Ja sam druželjubiv i nije mi bilo teško da se uklopim sa kolegama muzičarima. Ali nije uvek lako, poznajem ljude umetnike koji moraju jako puno da rade da bi bili prihvaćeni.

MC – Koji je vaš omiljen pravac i Vaš najveći uspeh?

TP – Ja sam pre svega jazz muzičar. Volim da sviram za običan svet, jer u Austriji sam dosta svirao za političare i razne bitne događaje. Prija mi kada znam da se nekome svidja ono što sviram, ne u nekom tehničkom delu da prepozna harmoniju – to znamo mi muzičari, nego da mu prija uhu.

A uspeh još uvek nisam postigao to će biti kada osvojim na lutriji.

KP – Šta biste preporučili mladim umetnicima u Srbiji, da li da prate neku muzičku karijeru ili da ipak imaju neku stabilniji posao, a muzika više da ostane kao neka vrsta hobija?

TP – Otvoreno govoreći od sto ljudi jedan će imati neko znanje koje vam može reći o jazz-u. Većina vaših prijatelja danas nije došla misleći da će svirati previše "jazz" jer danas ljudi više obrćaju pažnju na dobar izgled, a muziku stavljaju u drugi plan, tako da im nisu bitne sposobnosti izvođača. Najbolji uspeh se postiže sa komercijalnom muzikom na niskom nivou.

MC – Da li mislite da će jazz nestati kao pravac?

TP – Ne, ne mislim to. Zato što će se uvek naći neko ko svira, naravno neće svi podjednako dobro, ali to nije bitno. Dosta drugih pravac u sebi nose primese jazz-a, tako da on ne može nestati.

KP – Da li radite ili ste radili nekada kao predavač?

TP – Sada držim samo privatne časove. Predavao sam na jazz konzervatorijumu 20 godina: jazz, jazz teoriju i solfedo.

MC – Da li se osećate nekada loše prilikom sviranja?

TP – Naravno kao i svaki drugi posao i ovde ima boljih i gorih dana. Znam nekada da se osetim loše kada sviram kao pozadinska muzika u hotelima, a gosti prođu samo pored mene kao da sam komad nameštaja i ne obrate pažnju na mene. Ali onda se setim da ne mora svima da se svidja i da kada bih svirao samo tim ljudima da onda ne bih zaradjivao.

Kao završni komentar Tony dodaje da mu je bila čast da svira u gimnaziji nakon toliko godina, ipak malo razočaran zbog malog broja učenika, ali pun razumevanja uz želju da pri nekom drugom susretu više njih oseti čari saksofona i jazz-a.

Katarina Popović i Marko Curman